

Κοινό εορτασμό της μάχης του Μανιακίου ζητάει ο Μαλαπάνης

Ο νομαρχιακός σύμβουλος και επικεφαλής της μειοψηφίας στο Νομαρχιακό Συμβούλιο Μεσσηνίας, Χρήστος Μαλαπάνης με ερώτηση που κατέθεσε προς το Νομάρχη Μεσσηνίας Δημήτρη Δράκο προτείνει κοινό εορτασμό της ιστορικής μάχης του Μανιακίου με παράλληλες εκδηλώσεις και στο Μανιάκι και στα Ταμπούρια, δημιουργία «θεματικού πάρκου», που θα αναδεικνύει τα ιστορικά γεγονότα κι εντατικοποίηση των οργανωμένων επισκέψεων στην περιοχή. Η ερώτηση έχει ως εξής: «Για μια ακόμη χρονιά γίναμε μάρτυρες μιας διπλής γιορτής στον τόπο

θυσίας του Παπαφλέσσα και των παλικαριών του πριν από 184 χρόνια. Όσο μεγάλη και αν είναι η υπερηφάνεια και η τιμή που νιώθουμε και απονέμουμε για την "Λεωνίδιο Μάχη" της σύγχρονης Ελλάδας είμαι σίγουρος ότι πρέπει να τις εκδηλώνουμε ενιαία. Το παραπάνω είναι κυρίως ηθική υποχρέωσή μας για μια και εξαιρετικά σημαντικά γεγονότα της σύγχρονης Ιστορίας μας (κήρυξη Επανάστασης, μάχη στο Μανιάκι, ναυμαχία του Ναυαρίνου) που σημάδεψαν την πορεία της χώρας μας έγιναν στον τόπο μας. Εκτιμώ ότι η ανάληψη πρωτοβουλίας για κοινό εορτασμό είναι υποχρέωση του Νομαρχιακού μας Συμβουλίου και πρέπει να συνοδεύεται: α) Από εκδηλώσεις και στους δυο τόπους (Ταμπούρια, Μανιάκι) μια και ο καθένας έχει τον ιστορικό του ρόλο. β) Από τη δημιουργία "θεματικού πάρκου" στην ευρύτερη περιοχή όπου θα αναδεικνύονται τα ιστορικά γεγονότα που σημάδεψαν τη Μεσσηνία στην Επανάσταση του 1821, τους ηγέτες που ανέδειξε και κυρίως η ίδια η μάχη του Μανιακίου. γ) Εξασφάλιση επισκεψιμότητας στα σημεία των μαχών και καθιέρωση ημερήσιας εκδρομής κυρίως των Σχολείων στην περιοχή. Αυτές οι πρωτοβουλίες που κατά την εκτίμησή μας θ' αναδείξουν και το ιστορικό γεγονός, αλλά και την ίδια την περιοχή μπορεί και πρέπει να γίνουν με αποφάσεις του Νομαρχιακού Συμβουλίου. Συμφωνείτε;».

Λιγοστεύουν τα πουλιά στα Βουφραδοχώρια

Φίλος της εφημερίδας μας, μεγάλος σε ηλικία, μας διαβεβαίωσε με απόλυτο τρόπο ότι τα πουλιά λιγοστεύουν στα Βουφραδοχώρια. Ο πληθυσμός τους έχει μειωθεί υπέρμετρα, ισχυριζόταν σε δημόσιο χώρο, ενώ κάποια είδη όπως αετομάχοι, μπαρτζίνες κ.λ.π. σπανίζουν πλέον. Όλα αυτά τα απέδιδε στην ευρεία και ανεξέλεγκτη χρήση των φυτοφαρμάκων. Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε αν η αποψή του μπορεί να έχει επιστημονική βάση. Μπορούμε, όμως, να διαβεβαιώσουμε ότι στα Βουφραδοχώρια έχουμε υπερβολική χρήση φυτοφαρμάκων.

ΤΟ ΒΛΑΣΗ

Ένας μεγάλος γλύπτης από τα χωριά μας

Μια μεγάλη μορφή σήμερα στο χώρο της γλυπτικής, για τον οποίο έχουμε αναφερθεί και σε προηγούμενα φύλλα της

εφημερίδας μας, είναι ο Δημήτρης Παυλόπουλος από την Πελεκανάδα. Ο Δημήτρης Παυλόπουλος σε νεαρή ηλικία μετανάστευσε στην Αυστραλία όπου πατέρας ενός παιδιού και εργαζόμενος φοίτησε σε τεχνολογικό ινστιτούτο και πήρε πτυχίο «fitter and turner».

Ασχολήθηκε για πολλά χρόνια με τη συντήρηση και τις επισκευές υδραυλικών και μηχανικών μηχανημάτων επεξεργασίας και διαμόρφωσης μετάλλων. Ο νόστος για την πατρίδα όμως υπερίσχυσε. Επαναπατρίστηκε φέρνοντας μαζί του και τις γνώσεις που απέκτησε εκεί. Η αγάπη του για τη διατήρηση της παραδοσιακής τέχνης τον οδήγησε σε αυτό που κάνει σήμερα, να αναπαράγει εργαλεία που χρησιμοποιήθηκαν για τις πρώτες ανάγκες των ανθρώπων από τα αρχαία χρόνια έως τα μέσα του περασμένου αιώνα. Εργα-

λεία που κινούνται με τη δύναμη του νερού, ζωκίνητα και χειροκίνητα. Είναι όλα λειτουργικά και πανομοιότυπα έτσι ώστε ο καθένας να να μπορεί σήμερα να βλέπει πως ήταν και πως λειτουργούσαν. Το 2005, παρουσίασε ένα έργο, έναν παραδοσιακό αργαλειό, σε έκθεση σε αίθουσα του Πολεμικού Μουσείου της Αθήνας, όπου πήρε το πρώτο Πανελλαδικό Βραβείο. Το 2006, συμμετείχε σε ομαδική έκθεση καλλιτεχνών στο οικολογικό πάρκο Αντώνης Τρίτσης όπου το περιοδικό «Περιεχόμενα»,

που ασχολείται κυρίως με καλλιτεχνικά θέματα, έκανε θετικά σχόλια, και η τοπική εφημερίδα «ΗΧΩ» γράφει πως: « με συγκίνηση μας γύρισε πίσω στο χρόνο». Το Μάρτιο του 2007, συμμετείχε στην έκθεση Α.Σ.Δ.Α., Αναπτυξιακός Σύνδεσμος Δυτικής Αττικής, μαζί με 220 άλλους καλλιτέχνες από δέκα όμορους δήμους, εκθέτοντας έντεκα διαφορετικά έργα τα οποία επισκέφθηκαν άνθρωποι από τον πολιτικό βίο ως αυτοί που πρόφτασαν να γνωρίσουν κάποια από αυτά, ή είχαν δικά τους που τα δούλευαν οι ίδιοι. Στο βιβλίο εντυπώσεων κυριαρχούσε πάντα η φράση: «με νοσταλγία γύρισαν πίσω στις μέρες που πέρασαν». Είναι μέλος της UNESCO. Ασχολείται με τον εθελοντισμό και είναι μέλος της Ελληνικής Ομάδας Έρευνας και Διάσωσης Εθελοντών Αττικής. Επεξεργάζοντας τις εμπειρίες της ζωής του, έγραψε επίσης ένα βιβλίο κοινωνικού περιεχομένου. Κατοικεί στην Πετρούπολη Αττικής.

Γιόρτασε το σπήλαιο των Αγίων Αναργύρων

Την 1η Ιουλίου 2009 γιόρτασε για άλλη μια χρονιά η εκκλησία των Αγίων Αναργύρων που βρίσκεται στο εσωτερικό του ιστορικού σπηλαίου στο Αληκοντούζι με τη συμμετοχή δεκάδων πολιτών απ' όλα τα χωριά της περιοχής. Αξίζει να κάνουμε μια μικρή αναφορά στο ιστορικό σπήλαιο που συνέδεσε την ύπαρξή του με την ύπαρξη του ελληνισμού όπως είναι καταγεγραμμένη στην ιστοσελίδα του χωριού μας (vlasigr) : «Ανηφορίζοντας από το Βλάση και περνώντας τα τελευταία χωριά Κάτω και Πάνω Κοντογόνη φτάνει κανείς στην πίσω πλευρά του βουνού Κουφιέρου απέναντι από το Αληκοντούζι. Εκεί υπάρχει ένα σπήλαιο με μεγάλο ιστορικό παρελθόν. Είναι το σπήλαιο του Κουφιέρου ή σπήλαιο των Αγίων Αναργύρων όπως λέγεται σήμερα. Στο σπήλαιο αυτό κατέφυγαν από το 1610 σε κάθε επιδρομή Τούρκων ή Αλβανών οι κάτοικοι από τα χωριά Πάνω και Κάτω Κοντογόνη, Αληκοντούζι, Πεδαιμένου, Μαργέλι, Βούτενα κ.ά. Εκεί κατέφυγαν και το 1770 στα Ορλωφικά για να γλιτώσουν από τους μανιασμένους Αλβανούς. Η ασφάλεια του σπηλαίου ήταν δεδομένη και όλες τις φορές τους είχε γλιτώσει από τις μεγάλες συμφορές. Συμφωνά μάλιστα με μια παράδοση υπόγεια στοά οδηγούσε ως κάτω το ποτάμι Βελίκα. Ήταν, όμως, μοιραίο την εποχή των Ορλωφικών το σπήλαιο να περάσει στην ιστορία με μια νέα θυσία του Ελληνισμού. Με τρόπο «μαμπέσικο» δόθηκε πληροφορία για την ύπαρξη του σπηλαίου στους Αλβανούς που το περικύκλωσαν και προ-

Σπήλαιο Κουφιέρου ή Αγίων Αναργύρων σε σκίτσο Σταύρου Καλυβίτη

σπάθησαν να το κυριεύσουν αλλά απέτυχαν χάρη στην προστασία των γενναίων υπερασπιστών του και το δύσβατο του εδάφους. Τότε έριξαν εύφλεκτα υλικά στο εσωτερικό, έβαλαν φωτιά και έκαψαν ζωντανούς τους Έλληνες που είχαν καταφύγει εκεί. Μέχρι σήμερα οι τοίχοι του σπηλαίου

είναι κατάμαυροι από τη φωτιά. Οι αγιογραφίες που υπήρχαν στους τοίχους του σπηλαίου καταστράφηκαν. Μόνο στην κορυφή σε κάποιο σημείο διακρίνεις τις κόρφες των Αγίων Κοσμά και Δαμιανού. Γι' αυτό και από τότε το σπήλαιο πήρε την ονομασία «Σπήλαιο Αγίων Αναργύρων».